

הא כיצד יש ליישב את הסתירה שלכאורה בין שני המקראות?

אלא, אמר רבא: כך יש לדרוש את משמעות הפסוק:

חוטי ציצית העשויים צמר ופשתים — פוטרין את הבגד [דהיינו, מקיימים בהם את המצוה] בין במינן, בבגד צמר ובבגד פשתים, בין שלא במינן, בבגד משי וכדומה. שאר מינן, חוטי ציצית העשויים משי וכדומה, רק בבגדים שהם מינן — פוטרין.

אבל שלא במינן, בבגד צמר או פשתים — אין הם פוטרין.

ולפי דברי רבא אלו, היינו אומרים, שיש לעשות חוטי צמר לבגד צמר וחוטי פשתים לבגד פשתים, כי היינו דורשים "הכנף" — מין כנף! שיש לעשות את חוט הציצית ממין הכנף דוקא.

ולפי זה לא התירה התורה כלאיים בציצית.

ולכן צריכים את הייתור של "צמר ופשתים" כדי לדרוש סמוכים, ולהתיר כלאיים בציצית. ומקשה הגמרא: הרי הלימוד של סמוכים, הסתמכנו בו על תנא דבי רבי ישמעאל.

והא תנא דבי רבי ישמעאל — לית ליה את הדרשה דרבא, שדרש "הכנף" מין כנף! שלדברי רבא כל בגד מכל מין חייב בציצית בחוט ממינו, ואילו לתנא דבי רבי ישמעאל רק בגד צמר או פשתים חייב בציצית!

וכיון שתנא דבי רבי ישמעאל אינו סבור כרבא, איך יתכן לתרץ כרבא, כשאנו מסתמכים על תנא דבי רבי ישמעאל?!

וידוע ש"בד" הינו "פשתים", על שם שהפשתים גדלים בדים בדים, שאין להם ענפים מתפצלים.

ומד"ש"ש" הוא כיתנא [פשתן], בהכרח שתכלת האמור בבגדי כהונה — עמרא צמר הוא!

וכיון שיש לנו הוכחה מבגדי כהונה שתכלת הוא צמר, ובציצית אמרה תורה "על כנפי בגדיהם", יודעים אנו משם שמותר לתת חוטי צמר בבגד פשתים.

ואם כן, אין צורך בלימוד של סמיכות בין כלאיים לציצית, ואין צורך בייתור של "צמר ופשתים" כדי לדרוש סמוכים!

ומשנינן: בכל זאת איצטריך ללימוד של סמוכים.

כי סלקא דעתך אמינא לומר כמו דאמר רבא!

דרבא רמי, הקשה שיש לכאורה סתירה בדברי הכתוב:

מצד אחד כתיב "ונתנו על ציצית הכנף, פתיל תכלת".

ו"ציצית הכנף" משמעותה היא, שיש לעשות את חוטי הציצית מאותו מין שממנו עשוי הכנף של הבגד!

ולפי זה אם כנף הבגד עשוי משי צריך חוט הציצית עשוי משי.

ומאידך כתיב "לא תלבש צמר ופשתים יחדו — גדילים תעשה לך", ומשמע שיהיו גדילי הציצית עשויים צמר ופשתים, ולא משי או מין אחר!